

ledning til at bringe en Udvidelse af Tillæget i Forſlag, navnlig ſaaledeſ at alle Embedsmænd, ogſaa de høiere Lønede, ſik Del deri. Det vilde jo formindſte Indvendingerne imod, at Lønningstillagene kom til at ſtaa paa Finantsloven, naar der ſaaledeſ kun ſtete en mindre væſentlig Forrykkelse i Forholdet mellem de forſkjellige Embedsmænds Lønninger, og man tænkte ſig, at Folkethinget, naar der var givet efter for det med Hensyn til den formelle Side af Sagen, vilde kunne gaa ind herpaa, ſaameget mere, ſom man anvendte en Beregning efter Sædſpriserne, om hvilken det antoges, at Udføllige i høi Grad vilde ſætte Pris derpaa. Det viſte ſig imidlertid, at Folkethinget ikke intereſererede ſig for denne Beregningsmaade, og at det ſaſtholdt, at intet Embede burde have Lønningstillæg, ſaaſremt Lønningen ved dette Tillæg vilde ſtige høiere end til 3,200 Kr. Det maatte nu erkjendes, at baade med Hensyn til Spørgsmaalet om Størrelſen af dette Tillæg og med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Embedsmænd der ſkulde have dette Tillæg, vilde det ikke være muligt for Landſtinget at føre Sagen til et Reſultat, ſom Folkethinget beſtemt nødſatte ſig; hverken ved Finantsloven eller ved en ſærlig Lov vilde Landſtinget kunne fremtvinge en Bevilling fra det andet Thing's Side. Vilde man nu ſige, at man da havde det Middel, at man kunde negte at give Tillægget ſelv til de lavere Embedsmænd, overhovedet ſtryge ethvert Tillæg, ſaa er det vel for det Førſte et Spørgsmaal, om det overhovedet virkelig kunde anſes ſom et Middel, der kunde føre til noget praktiſt Reſultat; men i ethvert Fald maatte det dernæſt viſnok erkjendes at være høiſt betænkeligt at anvende et Middel af en ſaadan Beſkaffenhed, med mindre det maatte ſiges, at den Grændſe, ſom var ſat mellem de Embedsmænd, der ſkulde have Tillæg, og dem, der ikke ſkulde have det, var ſat ſaaledeſ, at der alene i denne Grændſe laa en ſkrigende Ubillighed. Dette kunde nu vel maatte tilbels ſiges med Hensyn til den omtalte Grændſe af 3200 Kr., men det maa ganſke viſt erkjendes, at Forholdet ſtiller ſig en hel Del anderledes, naar det beſtemmes, at der ſkal tilſtaaſ et Tillæg for alle Lønninger indtil 4000 Kr. — denne Sum indbefattet — og det ſaaledeſ, at Lønningen med Tillæg kan ſtige indtil 4400 Kr. Det blev Udvalgets Ankuſe, at det ikke vilde være forſvarligt at forkaſte dette. Da Folkethinget ikke lod ſig bevæge til at gaa høiere op, lod det ſig ikke forſvare at ſaſtholde dette og derved bringe det dertil, at Landet ſkulde ſtaa uden nogen Finantslov, og det lod ſig heller ikke forſvare albeles at ſtryge det hele Tillæg, uden at der var nogen rimelig Udfigt til ad anden Vej at opnaa det, ſom man i Realiteten tilſigtede. Uffet fra den Hovedindvending, ſom der er at gjøre mod Forſlaget, ſom det nu foreligger, idet det ikke gaar høit nok op med Hensyn til de Embedsmænd, hvem Tillægget ſkal gives, er der ganſke

viſt ogſaa andre mindre betydende Indvendinger at gjøre derimod, navnlig den, at det vil medføre nogle temmelig paafaldende Anomalier i viſke enkelte Tilfælde, Anomalier, ſom iøvrigt aldrig fuldstændig vilde kunne undgaaſ, naar man kommer ind paa at ſætte en beſtemt Grændſe for de Lønninger, ſom der ſkal tilſtaaſ Tillæg; men det maa erindres, at der her er Tale om en Finantslov for et enkelt Aar, og at ſaadanne Anomalier af den Grund naturligviſ blive af en mere underordnet Betydning; at raade Bod herpaa vilde have ſtødt paa altfor ſtore Vanſkeligheder, til at man kunde lade ſig ſtandſe herved. — Naar nu diſſe to Differentſpunkter vare afgjorte, da maatte det vel anſes ſom givet, at vi burde undgaa enhver Mulighed for, at der af de øvrige Stridſpunkter, ſom der beſtod mellem begge Thing angaaende Finantslovens Afſattelse, ſkulde opſtaa en ſaa alvorlig Konflikt, at noget af diſſe Stridſpunkter ſkulde føre til, at der ingen Finantslov udfom. Diſſe øvrige Punkter ere alle hver for ſig blevene forhandlede i Fælledſudvalget og ere derefter gjorte til Gjenſtand for Afſtemning. Reſultatet af diſſe Afſtemninger foreligger i Udvalgets Forſlag. Jeg for mit Vedkommende har med Hensyn til flere af diſſe Punkter ſtemt med Minoriteten, og er derfor kun lidet i Stand til perſonlig at kunne paatage mig at føre Forſvaret for de Reſultater, hvortil man er kommen. Men, ſom ſagt, Reſultaterne ere fremkomne ved Afſtemning i Udvalget, idet der ved nogle af Punkterne har været en større og ved andre en mindre Minoritet; men Minoriteten har i alle Tilfælde været ſig bevidſt, at den maatte berolige ſig ved Afſtemningens Reſultat, og at den maatte bøj ſig for Majoriteten, naar den gik imod den. Som det vil ſes, er det navnlig paa de forſkjellige Differentſpunkter udenfor de af mig allerede omtalte, ſom vedkomme Kirke- og Underviſningsministeriet, at Majoriteten har udtalt ſig for det af Folkethinget Vedtagne, hvordimod de to Punkter, ſom vare omſkribte under § 19 og § 26, ere blevene accepterede, ſom de vare vedtagne af Landſtinget. Med Undtagelse af to Folkethingſmedlemmer har iøvrigt hele Udvalget været enigt om, at det Reſultat, ſom var fremkommet ved Forhandlingen i Udvalget, maa ſiges at være acceptabelt for begge Parter. Udvalget har været fuldt gjennemtrængt af den Overbeviſning, at det i og for ſig gjaldt med Hensyn til alle de Stridſpunkter, hvorom der var Spørgsmaal, at de fornuftigviſ ikke kunde føre til nogen alvorlig Konflikt, og at det Thing, ſom vilde paadrage ſig Skylden for, at en ſaadan Konflikt opſtod af Stridſpunkter af denne Natur, vilde paatage ſig et ſtort Anſvar. Jeg ſkal derfor paa Udvalgets Begne anbefale de foreliggende Forſlag; kun ſkal jeg endnu bemærke, at det ganſke viſt for en almindelig Betragtning maa ſynes at være ikke lidet miſtrøſtende, at, naar